

Vojska graditeljev in borcev

SAMO LANI SO NAŠI INŽENIRCI NA OBMOČJU JUGOSLAVIJE ZGRADILI 37 MOSTOV, IZKOPALI 120 km DOLG KANAL ZA VODOVOD IN NAPRAVILI SE VRSTO DRUGIH POMEMBNIH DEL

Prve dni naše vseljidske vstaje so se partizanske čete ukvarjale tudi z diverzijo, ali drugače, povedano tudi z rušenjem cest, železniških prog, mostov in drugih objektov, ki so bili za okupatorja življenjskega pomena. Te akcije so izvajali s pomočjo ljudstva, kmalu zatem pa so se v enotah pojavili tudi prvi borci, ki so se, seveda na kratkih tečajih, naučili ravnanja z razstrelivom. Prvi diverzantski tečaj se je začel poleti 1941. leta, vodil pa ga je znani španski borec Ivan Hariš, znan pod imenom Ilija Gromovnik. Za njegovo ime je vezana vrsta drznih in pogumnih akcij, s svojimi diverzanti pa mu je uspelo uničiti na stotine lokomotiv, vagonov, mostov...

Do nedavne je ta most čez Krko bil nevarnost za ljudi, ki so ga uporabljali. Inženirji naše armade so mu vdahnilo novo življenje in ga usposobili za varen promet

Razraščanje našega narodnoosvobodilnega boja je med drugim narekovalo potrebo po ustanavljanju večjih inženirskih enot. Te enote, v glavnem pionirske in minerske, se najprej pojavljajo v partizanskih odredih, njihove akcije pa temeljijo predvsem na partizanski iznajdljivosti. Izkoriščajo razstrelivo iz neeksploziranih sovražnih granat, bomb ali min in sami borci izdelujejo vžigalne mehanizme. Pri tem jim pomagajo partizanske delavnice, kot tudi ustvarjalnost posameznikov, saj je znano, da so nekateri udeleženci minerskega tečaja v Sloveniji iznašli in naredili tudi ustrezen vžigalnik za razstrelivo.

V začetku 1942. leta skorajda ni partizanske brigade brez inženircev, v divizijah pa so bile ustanovljene partizanske inženirske čete. Podvigov inženircev je veliko, najpomembnejša pa je vsekakor njihova pomoč pri reševanju 4.000 ranjenih in obolelih borcev v znani bitki na Neretvi. Zgodilo se je to 7. marca 1943 leta, ko so inženirji naše NOV opravili zelo pomembno nalogo. Pionirska četa Vrhovnega štaba, ki je štela le 35 borcev, je na ukaz tovariša Tita v 19 urah premostila Neretvo in čez njo postavila most, dolg 56 metrov. Tako so se usodnemu boju za ranjene pridružili tudi inženirji.

Med podvige partizanskih diverzantov šteje tudi napad na nemško skladišče goriva v Postojnski jami. Dva in dvajset prostovoljcev je marca 1944. leta zažgalo 20 vagonov goriva, ki je v tem času za okupatorja pomenilo neprecenljivo vrednost. Naj omenimo še to,

da so inženirji pomagali urediti Titovo pečino na Drvarju, letališče pri Bosanskem Petrovcu in vrsto mostov.

Takšna je na kratko razvojna pot naše inženirije, ki je danes nepogrešljivi del naše ljudske obrambe. Sodobna obramba, ali pa obramba kakršno si snujemo, si ne moremo zamisliti brez inženirije. Roka inženirca je povsod prisotna, pa naj gre za ravnico ali planino, za reko ali morje. Prisotna je tudi danes, ko se pogovarjamo o cestah in mostovih, o vodovodu ali naravni nesreči.

Samo lani so naši inženirji na območju Jugoslavije zgradili 37 mostov — betonskih, železnih ali lesenih. Izkopali so okrog 120 kilometrov dolg kanal za vodovod in gradili nove ceste. V naši republici so opravili najtrše delo pri gradnji športnih objektov v Postojni in Mariboru, te dni pa z vso vmo gradijo športne objekte v Ribnici na Dolenjskem, kjer bo letošnje športno prvenstvo ljubljanskega armadnega območja.

Če k temu dodamo še njihovo ogromno pomoč, ki so jo nudili s potresom prizadetemu Posočju, je potem povsem zanesljivo, da so naši inženirji ne le borci ljudske obrambe, ampak tudi neutrudljivi graditelji našega lepšega jutri. Zato jim, ob njihovem in našem prazniku, priskrbeno čestitamo.

B. Jakovljevič

Mojstrsko ravnanje z velikanskimi stroji je tudi odlika naših inženirjev

PEVCI NA PLAN

(mm) Komisija za kulturno dejavnost pri KS Milan Majcen se je odločila, da poskusi z ustanovitvijo lastne umetniške skupine, da ne bi bila odvisna pri izvedbah prireditvev od gostujočih umetnikov. Glede na interes in možnosti so se za sedaj odločili le za recitatorje in pa pevski zbor, ki bi ga vodil Ivo Kosi. Zato pozivajo vse ljubitelje petja k organizirani vadbi. V kolikor bo interes dovolj velik, bodo zbor delili še na moški in ženski sestav. Torej — ojunajte se in prijavite v pisarni krajevnih skupnosti v pevski zbor, saj prej ko se boste zbrali, toliko bolj boste pripravili svoj prvi nastop!

Hudi časi so minili

(MLV) Na Kogojevi 8 živi Pepca Marinček, ki je 2. februarja letos praznovala svoj 85. rojstni dan.

Vsega spoštovanja vredna leta so bila za Marinčkovo mamo polna ljubezni do svojih številnih otrok in do družine, njena življenjska pot je bila pot mnogih slovenskih mater, ki jim je vojna vihra vzela najdražje, pot, polna samopremagovanja in odrekanja.

Z možem Antonom je imela 9 otrok, katere sta vzgajala v naprednem duhu. Začetek vojne je predstavljal tudi za to družino začetek upora vse do zmage. Glava družine Anton in starejši otroci Tone, Jože, Ciril in Martina so se takoj vključili v delo za NOB in potem tudi odšli v partizane. Mati in drugi, ki so ostali doma, so nudili zavetje ilegalcem, partizanom, ki so se zdravili v Ljubljani in z njimi delili dobro in slabo. Marinčkova mama je postala tudi druga mati otroku, katerega mati je odšla v partizane.

Konec vojne, čeprav zmagoslaven, je bil za Marinčkovo mamo do kaj žalosten. Iz vojne vihre se niso vrnila mož, sin Jože in zet Aki. V svoji globoki bolečini se je hrabro spoprijela z težavami, ki so jo čakale. Vsa se je posvetila kot samohranilka še nepreskrbljenim otrokom in jih je v tistih težkih povojnih letih vse izsolala. Družina, ki je pretrpela mnogo pomanjkanj in revščine, je živela kljub vsemu v slogi in ljubezni, vključevala se je vedro v rast naše domovine, zavedajoč se, da vse žrtve niso bile zaman.

Marinčkova mama je kljub visokim letom ostala vedra, delovna in vedno pripravljena pomagati svojim in drugim, ki so potrebni pomoči, zavedajoč se, da so slabi časi minili in da bo v krogu svoje številne družine vedno deležna hvaležnosti in ljubezni.

